

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

ENSV
Riikivõimkond
SP 6168

Nr. 128

Märts 1940

12. aastakäik

„Ennäe inimest!”

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti peakorter, Tallinn, Kaupmehe
31-7. (Telef. 419-68.)

Regiooni juhi ringvaade.

Major C. F. Dahl.

Rahvusliku Üleskutse korjandus on märtsikuu suursündmus, mis jätkub ka veel aprillikuu. Ootame sellest palju meie tööle ja loodame, et iga päästesõdur ja meie töö sõber tahab teha kõike võimaliku meie aitamiseks selles asjas.

Leegitseva südame ristiretk, mis algab kuu lõpupoolel on üritus, millest sooviksime näha suuri tulemusi meie töö võimalikuks tostmiseks.

Uus korraldus meie töös on, et praeguste erakordsete olude tõttu meie töö Eestis kuulub I. jaanuarist peale ajutiselt otseselt Rahvusvahelise peakorteri alla.

Kolonel Sladen, kes õnnetu juhtumise tõttu on viibinud ravimisel Rootsis, on nüüd paranenud ja tagasi pööranud oma tööle Soome. Olen saanud temalt kirja, milles ta tervitab kõiki sellisliisi ja väljendab oma huvi meie töö vastu siin.

Kolonel Sjöblom on ka saanud kirja tervitustega kõigile sellisliisetele. Pr. Sjöblom on ikka raskesti haige ja kolonel ise ei ole ka väga terve.

Norra kuningas on andnud kuningliku aumärgi kolonel-leitnant Klaus Östby'le, tunnustuseks tema teenetest usulise muusika edendamise alal Skandinaavias. Kol. leitn. Östby, kes nüüd on pensionil, on, kuigi norralane, suurema aja oma teenistuses sooritanud Rootsis Päästearmee muusika instruktoriga.

Meie töö on jätkunud endiselt, ega kiilm ole kuigi palju takistanud rahvast koosolekute tulemast. Isegi püüa-päevakooli lapsed ei ole midagi tahtnud puududa oma koosolekutelt. Hiljuti külastasin Tartut ja natuske enne Rakveret revideerimise otstarbel ja juhatacin ka koosolekuid. Tallinna II korpuse uutes ruumides käib ka üsna hästi rahvast ja kapten Muul on rahul muudatusega. Meie suurim soov ja palve on aga, et Issand saadaks ärkamise igasse korpusesse.

Kahtlused vaatavad olukordadele, aga usk vaatab Jumalale.

Üleskutse päästesõduritele ja Päästearmee sõpradele.

Elmiste aastate eeskujul toimub meie Rahvusliku Üleskutse korjandus ka tänavu märtsi ja aprilli kuus. Kuna see on meie iga-aastane suurim üritus vahendite hankimiseks koha peal Päästearmee töö toetamiseks, tahaksin seda erilisel järele igaihe südamele panna.

Selle korjanduse tulemusest oleneb, kui palju meie slumioed aasta jooksul võivad abitarvitajaid abistada, see on tarvilik mitmesuguste administratsiooni kulude katteks, ja seda vajavad kibedasti meie korpused külma ja kulurikka talve järele oma hingede päästmise ja sellega seoses oleva töö jätkamiseks noorte ja vanemate hulgas.

Sellepärast pöörund palvega igaihe poole, kellel Kristuse armastus on südames, kes saab aru suurtest hädaohutustest, mis patu ja jumalakartmatuse tagajärjena ikka enam ähvardavad meie maad ja rahvast, ja erilisel noori, ja kellele Päästearmee ja hingede päästmise- ja ligimese aitamise töö on armas, annetada võimalust mõnda osa võtta korjandusest selle töö toetamiseks, et osaltki kergendada seda koormat, mis rõhub meid ja meie tööd ja takistab meid seda edasi viia nii kui see oleks tungalviti tarvilik.

Annetusi võetakse vastu kõigis korpustes ja neid käivad kogumas päästesõdurid Päästearmee templiga varustatud korjanduse raamatutega, või neid võib ka saata allakirjutanu nimele, aadressil: Kaupmehe 31-7, Tallinn.

Tänades kõige abi eest minevikus ja kõiki, kes ka seekord tahavad aidata meid, ja soovides Jumala rikkalikku õnnistust.

Teie

C. F. DAHL,

Päästearmee Eesti regiooni juhataja.

Armastus — suurim tegur maailmas.

ARMASTUS on suurim maailmas. Kui ainult lastake armastust valitseda kõikjal, siis kaoks peagi kõik ülekohtus, majanduslikud raskused kerge-neksid ja vaesus annaks maad heakäekäigule; südamed oleksid rõõmsad, kodud õnnelikud, rahvused õitsevad ja sõjad võimatu.

Sa võib-olla ütled: See on väga ideaalne. See on tõde. Võib-olla sa ütled: Midagi sellist ei või kunagi juhtuda. Õnnetuseks sul on võib-olla õigus. Mida me siis peame tegema? Heita enesest ära kõik mõte armastusest, olla rahuldatud niisama, nagu ei olekski midagi sellist kui armastus? Oh ei, tühat korda ei! Kuigi meie ei vii teha, et kõik armastaksid, siiski oostustame armastada ise; kui keegi ei taha ühineda meiega, siis ütleme üksikult enesele: Mis minu kohta käib — mina tahan armastada.

Mõtle vaid Jumala armastusele! Me näeme seda tooduses. Me näeme Jumala armastust selles, et Ta annab vilma ja laseb oma päikest paista niihästi kurjade kui heade üle, ja et maa oleks viljakas.

Agamäe näeme kõige selgemalt Jumala armastust lunastuse töös. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainusõndinud Poja on andnud, et ükski, kes Tema

sisse usub, ei pea mitte hukka saama, vaid et igavene elu temal peab olema.“ Kuigi inimesed pöörasid Jumalale selja, siiski Ta ei heitnud neid ära enesest: Ta armastas neid ikkagi.

Jumala armastus on ohverdav armastus. „Jumal ilmutab oma armastust meie vastu selle läbi, et Kristus suri meie eest, kui meie alles olime oma pattude sees.“ Keegi õpetaja küsis oma klassis: „Keda armastab Jumal?“ Üks poistest vastas ruttu: „Häid inimesi.“ Õpetaja vastas: „Ei ole ühtainustki, kes oleks hea.“ Poiss ei teadnud enam, mida vastata. Siis õpetaja luges: „Jumal ilmutas oma armastust meie vastu selle läbi, et Kristus suri meie eest, kui meie alles olime oma pattudes.“ Ja siis ta küsis uuesti: „Keda armastab Jumal?“ Nüüd oli vastus: „Patuseid.“ Jumal armastab oma rahvast ja Tal on meelega neist, aga Ta armastab ka patuseid ja igatseb võita neid endale — maksu mis maksab!

Jumala armastus meie vastu võtab meilt patukooma. Jeesus kandis riisti meie eest, kuigi see oli nii raske, et Ta nõrkes selle all. Milline armastus!

KEEGI noor sõdur lamas sõjaväljal, oodates surma. Ta ise oli kristlane, aga ta isa oli vabamõtleja, ning ta oli püüd-

nud asjatult viia oma isa Pääste- ja juurde. Nüüd ta palus ühel sellisliisel tükikes paberit. Siis võttis ta ühe puutiku ja kirjutas oma haavast voolava verega: „Mina suren oma maa eest, sest ma armastan seda. Jeesus suri isa eest, sellepärast et Ta armastas isa.“ Kui isa võttis vastu paberilehe peale poja surma, siis ütles ta: „Nii ma ei ole kunagi ennem näinud.“ Ta hakkas uskuma Kristusesse, kes suri armastusest, ja Tema haavade läbi võttis ta vastu päästmise.

Jumala armastus toob esile muudatuse. „Vaadake, millise armastuse Isa on meie andnud, et meid peab Jumala lapsiks hütüüta.“ Siin meie näeme, kuidas Jumala armastus muudab vaenlasi oma poegadeks ja tütardeks. Paulus ütles, mida patt teeb meie — see muudab meid Jumala vaenlasiks. Johannes ütles meie, mida armastus teeb meie — ta muudab vaenlasi lapsiks Issandale Jumalale taevas.

Võib-olla meie olime ärakadunud pojad, aga Jumala armastus soojendab meie südameid, nii et meie pöörame jälle tagasi koju. Isa tuleb välja meie vastu ja meie räbalate asemel antakse meile pidulikud riided. Meid võetakse uuesti vastu Jumala perekonda.

Jumala armastus on lõppe-mata. „Igapäev armastusega olen ma sind armastanud.“ Armastus, mis lõpeks või muutuks, ei oleks enam jumalik armastus. Ühel, tervituskoosolekul Indias ütles keegi pärismaalane misjonäriile ohvitserile: „Armastage meid edasi ka siis, kui teie olete näinud meie vigu.“ See on just, mida Jumal

Jumal on armastus

teeb, ja nii Ta on teinud alati inimeste vastu.

Kui kuninganna Guinevra oli truudusetu oma abikaasa, kuninga Arturi vastu, ja ta leidis Guinevra hiljem kloostris, ütles kuningas: „Ma armastan sind ikkagi veel; olgu see kõigile teada, et ma armastan sind edasi.“ Aga patu pärast, mida Guinevra tegi, ta ei tohtinud enam tulla ja istuda kuningasaalis; ei, oma ülejäänud eluaja pidi ta veetma kloostrikongis.

Agamäe Issand Jumal toimib teiste põhimõtete järgi, ja Tema armastusest ütles laulik: „Kõrgem kui kõrgemad taevad, sügavam kui meresügavus on Jumal, sinu armastus.“

Tõesti, Jumala armastus on tõsisem ja suurim ning väärtuslikum maailmas!

On palju pilte Jeesusest. Üks noid, mis haarand mind enam teistest, kujutab Jeesust viimsel hetkel, kui ta vaim lahkub temast, kui pimedus kattis maad ja eesriie templis kärises, kui maa värises ja sügavused avanesid. Olen vaadeldud ta nägu, milles sraad alati armastus, indu ja kaastunnet kõikidele inimestele, nihaasti kuningale kui orjale, ent mis sellel pildil märgitud kurbusega, valuga ja kannatusesiga. Samal ajal ta ütles siiski: „Isa, andesta, sest nemad ei tea mitte, mis nad teevad.“

Mitte vaid sel puhul ei olnud Jeesuse näol väljendus kurbusest ja kannatusest, see juhtus ka teistel kordadel. Väliselt vaadatult, võiks küsida, mispärast Jeesus kandis kurbust, muret, kannatust, sest ta oli ju Jumala Poeg. Mis oli, mis rõhus teda? Mitmed on küsatud mõtlema ja ütlen nii. Raskused ja kannatused, mis Jeesusel olid mitmel puhul, ei olnud sellised, kui meie omad. See oli hoopis teisest liigist. Palju sügavam ja valusam kui meie võime kujutella. Jeesus oli kurb ja mures inimeste uhkuse, isekuse ja uskmatuse pärast. Kes võib mõtta sügavasti sellest, mis Jeesus tundis inimeste suhtes? Ei keegi, peale tema enese ja Isa. Oh, et meie, inimesed, võiksime mõista ja saada aru kuidas Jeesus tundis inimeste pattude pärast!

Luuksa 19:41—42 meie loeme: „Ja kui tema ligi sai ja linna nägi, nuttis ta tema pärast, ja ütles: Kui sinagi teaksid, ja veelgi selisatsel oma päeval, mis sinu rahuks tarvis läheb! aga nüüd on see su silma eest varjule pandud.“ Tee, millel Jeesus käis, kulges tööpoolele, kuni ta lõpuks jõudis Olümale. Jõudnud sellele, peatus Jeesus ja vaatas alla linnale selle ilusa templiga ja teiste ehitistega. Nähes linna, ta muutus kurvaks ja hüüdis: „Kui sinagi teaksid, ja veelgi selisatsel oma päeval, mis sinu rahuks tarvis läheb!“ Ta ei näinud au ja toredust, vaid ta vaatas sügavamale. Ta nägi pattu, uskmatust, uhkust, eesõigusi ja isekust, linna orjuses, mis ometigi tahtis öelda kogu maailmale: „Vaata kui vaba ja sidumata ma olen, vaata kui ilus ja tore ma olen!“ Ent linn varjas tõsiasi toreduse ja uhkuse katte alla. Ta sarnanes lubjatud hualle, mis täidetud surnute luudega. Jeesus nuttis inimeste pattude pärast.

Ka teisel juhul näeme, kuidas Jeesuse näol on selgesti loetavad mure ja kannatus. See on Ketsemane aias, kus Jeesus heitles oma viimast rasket palvevõitlust. Ta langes põl-

„Isa, andesta!“

vili ja palus ning ütles: „Isa, kui see on sinu tahe, siis võta see karikas minult. Siiski, ärgu sündigu minu, vaid sinu tahe.“ Ta võitles raskesti ja palus üha innukamalt, ja ta higi muutus verepisaraks, mis langesid maha. Mida Jeesus tundis sel hetkel, ei või keegi kirjeldada ja seda ei saa inimlikult mõtta. Järgnevad tunnid pidid tooma tema suurimat valu ja tooreimat käitumist. Rääkimatu kartus ja kurbus haaras teda. Ent see ei olnud hirmus ihulik valu ja tema naelutamine ristile, mis paniid teda hädaldama ja kurvastama — ei, tema kurbus oli teistsugune. Ta ütles oma jüngerile: „Minu hing on lõpmata kurb kuni surmani,“ ja seda palju tunde enne kui ta kannatas midagi ihulikult. Tal oli raske hingevõitlus, mis pani teda histutama verd. Mis võis vaevata nii väga Jeesuse süütu hinget? See oli kurbus ja lein langenud inimsoo pärast ja tema Isa viha patu vastu, mis rõhus teda. Ta võitles elu ja surma peale pimeduse vägedega.

Mõned tunnid hiljem kisesid inimesed valjusti: „Poo risti! Poo risti!“ Kas on võimalik, et need inimesed tahtsid näha teda risti lõduna! Inimesed, kes mõne päeva eest laotasid oma riided teele, murdsid tee äärest oksa ja puistasid ta teele, hüüdes temale: „Hoosianna Taaveti Pojale!“

Vaatle Jeesuse pilti, kuis ta seisab Pilatuse ja sõjameeste ees, rõivastatud purpurunases mantlis ja okaskrooniga peas — kuningas, kes põlgust, hirvitamist ja alandust. Näos võib näha leina ja kannatust, ent siiski imelist valgust, mis ütleb: „Isa, andesta neile!“

Kirju hulk inimestest liigub mööda Jerusalema tänavaid. Suures rahvahulgas näeme isikut, kes väsinud ja pekstud veriseks. Ta komistab raske koorma all, sammud on rasked ja väsinud. Jeesus kannab ristipud Kolgatale, kohale, mis nii põlatud ja hirmus juhtidele. Vaata, kuis terve ta pekstud, kannatav ja komistav kogu heidab enesest helki — „Isa, andesta neile!“

Rist on püstitatud, ja halastamatult on ta sellele naelutatud. Inimesed pilkavad ja irvitavad teda, kui ta ripub sellel. Keegi ei või sõnada, tunnetega, ega mõtetega, kirjeldada, kuis ta tunneb end mahaajetuna ja milline valu valdab teda. Vaata, nüüd ta

avab oma suu, mitte valuhüüdeks, vaid halastuse ja armu palve väljendamiseks, tooreste ja halastamatute inimeste kolhta, nagu seda on võinud enne lugeda ta näost: „Isa, andesta neile, sest nemad ei tea mitte, mis nad teevad.“ See palve ei olnud siiski ainult maksev inimestele, kes sel hetkel pilkasid ja piinasid teda. Ei, see oli ka palve kõikide inimeste pärast, kes hiljemate aegade jooksul oma patu ja teadmatusega oleksid uuesti lõõnud teda risti.

On mõeldud palju aastaid sellest kurvast juhtumist, aastasajandid on möödunud, inim põlv järele on tulnud ja läinud, linnad on hävitatud ja uued ehitatud, ajavain ja inimeste iseloomud muutunud. Ja, kõik on muutunud, peale ühe — Jeesuse. Tema on seesama.

Kuidas on meie ümber maailmas, kuidas on meie igapäevaelu üksikult? Tahetakse meelsamini käia oma enese teid ja öelda: „Olen vaba inimene ja teen, mis tahan“. Ei arvestata kaasinimestega, ümbrusega ja oludega. Isekus on valitsev ja edasilikkav jõud — oma jõud. Oma „mina“ on võtnud hirmuäratavaid suundi. See on deemon, mis valitseb inimeste üle. Või teiste sõnadega, otsitakse rahuldust viiaklaasi juures, katsutakse rahuldada maist võiduiha kaardilaua taga, püütakse peita iseenast löbude keerisesse — elatakse vaid selleks hetkeks ja nauditakse selle hetke rahuldusi. Kõige sellega arvatakse end olevat vaba inimese, sest järgitakse ju oma enese tahteid. Milline pettus — inimene püüab ise peita ennast valguse eest.

Rahutu olevus, kas just sina oled selline, püüdes rahuldada oma himusid ja igatsusi maailmas, olles seotud ja ori su oma himudele. Milline on su vabadus, mida sa arvad omavat, sa oled petetud ja seotud oma iseka „minaga“.

Täna vaatab Jeesus alla oma taevast, linna ja maa üle. Ta mõtleb igale inimesele, ta näeb iga süidant, iga üksikut — selle patukooma, valu, hooliga, pimedusega ja pettumusega. Ta näeb maailma ja inimesi, nii nagu ema vaatab oma lapsi.

Mida küll mõtleb Jeesus maailmast ja inimestest tänapäeval, kui ta vaatab meile? Sama kurb ja mures nagu vaatab igale linnale ja maale ja iga üksikule inimesele. Ta näeb, kuis patupilved kogu-

nevad enam ja enam maailma üle ja kuidas aja päike veereb üha enam lõpmatusse igavikku.

Inimene, mõtle järele! Kas sinuga juhtub kord nii nagu Jerusalema, kui Jeesus nuttis linna pärast ja ütles: „Kui sinagi teaksid, ja veelgi selisatsel oma päeval, mis sinu rahuks tarvis läheb; aga nüüd on see sinu silma eest varjule pandud. Sest aeg tuleb sinu peale, et su vaenlased sinu ümber piiravad, ja sind kõikipidi vaevavad; ja nemad lõövad sind maha ja sinu lapseid sinu sees, ja ei jäta kivi kivi peale, seepärast et sa ei ole tundnud oma armukatsumise aega,“ millised sõnad ka täitsid? Kas ka sinuga peab juhtuma samal viisil, sellepärast et sa ei hoolinud siis, kui Jumal otsis sind?

Inimene, vaata. Jeesus nutab sinu pärast! Mäleta, et ta võitles sinu pärast hirmust palvevõitlust öövaikuses Ketsemanes! Mäleta, et just sinu pärast ta ei öelnud midagi enesekaitseks, kui rahvas oli viinud teda Pilatuse ette! Mäleta, et sinu pärast läks Jeesus teed Kolgatale ja märkis seda oma piha verega! Mäleta, et Jeesus palus ristil: „Isa, andesta neile, sest nemad ei tea, mis nad teevad.“ Need sõnad ei olnud ainult nende kolhta, kes seisid risti juures, kes pilkasid ja naersid teda, vaid see oli kõikide kolhta, kes aegade jooksul patuses elus ja teadmatuses oleksid uuesti lõõnud teda ristile. See auhine palve on kõikide eest, ole selles kindel, ka sinu eest.

Pea meeles, et Jumal teab kõik sinu patte ja laskis Jeesuse anda vabatahtliku ohvri, mida taevast, põrgu ja maa peavad küllaldaseks. Sa võid kindlusega usaldada oma pattudega koorumatud hinge, selle mureduga, pimedusega ja pettumustega vere imetagevale jõule.

Jumal lepitab maailma ere-sega Kristuse kaudu.

Püha ristitee.

PALJUDELE näivad järgmised sõnad väga valjud: „Salga iseennast ära, võta oma rist ja järgi Jeesust.“ Aga palju valjemini kostavad kord Jeesuse sõnad: „Minge minust ära, teie äraneetud, igavesse tulesse.“ Sest need, kes panevad praegu tähele sõnu ristikandmisest ja teevad selle järgi, ei tarvitse karta hukkamõistmise sõnu.

Mispärast sa siis viivatud võtmast enesele risti, mille läbi sa võid pääseda taevariiki? Ristis peitub päästmine, ristsis on elu, ristsis peitub kaitse vaenlase vastu, risti läbi voolab sinusse taevalik eelmaits, ristsis on jõudu hingele, ristsis on Vaimu rõõm, ristsis on kõik kõlblus ja pühitsuse täielikkus. Hingele ei ole muud päästmist, ei mingit igavese elu lootust, kui üksnes ristsis.

Võta siis oma rist enesele ja järgi Jeesust, ja sa lähed igavesse ellu.

Ta on läinud sinu eel, kandes risti, nii et ka sina järgiksid Tema meeleldi, kandes oma risti ja olles valmis ka surema ristisurma. Sest kui sa sured Tema

„Aga tänu Jumalale, kes meie võimust annab meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi.“ Paulus.

ga, pead sa ka elama ühes Temaga, ja kui sa võtad osa Tema kannatusest, siis sa saad ka osa Tema aust.

Kõik oleneb ristist. Ei leidu mingit muud teed elule ja tõsise sisemisele rahule. Mine, kuhu tahad: otsi, mis iganes võimalik: siiski sa ei leia ühtki kõrgemat ega kindlamat teed kui püha ristitee. Korralda ja sea, kuidas sa ka ei tahaks, siiski sa kunagi ei tule teisele järeldusele, kui ei pead kannatama midagi, ükskõik, kas sa tahad või mitte, ja nii sa siiski leiad alati risti. Sa pead kannatama, kas mingisuguse ihulikus valus või hingelises hädas. Vahest sa tunnend ennast mahajäetud Jumalast, teinekord leiad, et su kaasinimesed ei hooli küllalt sinust, ja mis veel hullem, sa oled ise väga tihti enesele koormaks — ja siiski ei leidu mingisugust arstirohtu ega lohutust hinge-ruhu saavutamiseks, vaid sa pead kannatama seda nii kaua kui Jumal tahab seda. Jumal tahab, et sa õpiksid kannatama, ilma et sa saaksid mineilt lohutust, nii et sa alluksid Temale täiesti ja kitsikus muutuksid ajandlikumaks.

Ükski ei tunne Kristuse kannatust nii kui see, kes ise on elanud läbi midagi selleaolist. Sellepärast on rist alati käe-

Lõpp 5. lhk.

Kevadine rünnak.

Kindral on otsustanud, et Ülestõusmise pühadest Nelipühini peetakse Pääste-armees üle maailma eriline päästesõjaretk, mida nimetatakse Leegitseva südame ristiretk. Selle otsuse on kindral teinud, nii kui näeme tema kirjutisest kõrval leheküljel, mida soovitan hoolega läbi lugeda, vaadates inimkonna praegust kurba seisukorda, tsivilisatsiooni tagasimineku, jumalakartmatuse kasvamisest ja ka suurel määral kristluse tegevusevõimetust, seemise jõu puuduse tõttu maailma-armastuse tagajärjel. Kõike

seada tähele pannes, peab iga tõsine kristlane, kelle südames põleb jumalik leek, ühinema kindraliga selles, et praegune seisukord nõuab meilt midagi ebaharilikku.

Teadlikud sellest, et Eesti ei ole sugugi paremas seisukorras kõiges selles suhtes, kuigi seni oleme saanud hoiatuid nende suuremate tagajärgede eest, tahame ka siin katsuda teha midagi, nii palju kui meie võimalused seda lubavad. Midagi kindlat kava ei või ehk seada, aga allpool mainitud juhtnööre ei peaks olema võimata järgida:

Kristus on üles tõusnud!

KUI hingamispäev oli möödunud ja hakkas koitma nädala esimese päeva hommikul, tuli Maarja Magdalena ja teine Maarja hauda vaatama.

Ja vaata, sündis suur maaväring, sest Issanda ingel astus alla taevast, tuli ja veeretaskivi kõrvale ja istus selle peale. Ta nägu oli otsegu valk ja ta rõivad valged kui lumi.

Aga hirmu pärast tema eest värisesid valvaja ja jäid otsegu surnuks.

Ent ingel hakkas kõnelema ning ütles naistele: Ärge te kartke, sest ma tean, et te otsite Jeesust, kes oli risti löödud.

Teda ei ole siin, sest ta on üles tõusnud, nõnda kui ta ütles. Tulge siia, vaadake aset, kus ta on maganud,

ja minge usinasti ütlema tema jüngeritele, et ta on üles tõusnud surnuist. Ja vaata, ta läheb teie eele Galileasse; seal te saate teda näha: Vaata ma olen teile seda ütelnud.“

Ja nad läksid rutusti haura juurest minema kartusega ja suure rõõmuga ning jooksid seda kuulutama tema jüngeritele.

Ja vaata, Jeesus tuli neile vastu ja ütles: „Tere!“ Ja nad tulid ta juurde ja hakkasid tema jalgade ümber kinni ja kummardasid teda.

Siis Jeesus ütles neile: „Ärge kartke! Minge ning teatage mu vendadele, et nad läheksid Galileasse, seal saavad nad mind näha.“

(Matt. 28:1—10)

Suure neljapäeva õhtul palvekoosolek, koos paluva Jeesuse Ketsemannes.

Suure reede hommikul lepituse koosolek suure Lepitaja risti ümber.

Suure reede pealelõunal sõdurite ja endiste sõdurite kogunemine risti ümber.

Suure reede õhtul Päästekoosolek hingi januneva Päästja risti juures.

Vaikse laupäeva õhtul vaikne palvetund.

Ülestõusmispüha hommikul ülestõusmise väe vastuvõtmise ülestõusnud Jeesuselt.

Ülestõusmispüha pealelõunal võidusõnumi viimene haiglatesse ja vanadekodadesse.

Ülestõusmispüha õhtul võidusõnumi kuulutamise neile, „kes surma kartusel on kinni orjapõlves“ (Hebr. 2:15).

Teise ülestõusmispüha ennelõunal pühitsuskoosolek.

Teise Ülestõusmispüha õhtul päästekoosolek.

Järgmine nädal peetakse palvekoosolekuid. Aprillikuu numbris võime ehk enam teada kavatsustest. Palugem selle ristiretke eest ja valmistagem oma südamed, et see üritus võiks olla suureks õnnistuseks.

C. F. Dahl,
Regiooni juht.

Issanda teenimine.

Oo, igavese armastuse allik! Mis pean ma Sinust ütlemä? Kuidas saan mina Sind unustada, kes Sa minu peale siis veel armsalt mõtlesid, kui ma juba hoopis rikutud ja kadunud olin!

Üle kõige lootuse oled Sa oma sulase vastu armuline olnud ja üle kõige teenete oled Sa oma poolehoidu ja sõprust üles näidanud.

Mida võin mina Sinule selle armu vastu tasuks anda? Mitte kõigile ei ole antud, et nad kõik maha jätaivad, maailmast loobuvad ja kristliku elu omaks võtavad.

Seda ei tohi mina suureks pidada, et Sind teenin, küll aga seda, et Sa minu, vaese ja alatu, oma sulaseks oled võtnud ja mind oma armsate teenrite hulka arvad.

Vaata, kõik on Sinu oma, mis mul on ja millest Sind teenin.

Ja õigupoolest on see teistigi kui näib, Sina teenid mind enam kui mina Sind.

Ja mis kõik Sinu tegusid suuresti ütletab — Sa ise oled maha tulnud selleks, et inimesi teenida, iseennast oled Sa lubanud inimestele anda.

Mida pean Sulle siis andma kõige nende tühandevõrdsete annetuste eest? Tahan Sind iga päev oma elus teenida. Soovin, et üheainsa päevagi oma elust Sind vääriliselt teenida oskaksin ja suudaksin.

Thomas a Kempis.

(Algus 4. lk.)

Leegitseva südame ristiretk.

Kindral George L. Carpenter.

Minu vaim on täiesti masendatud sündmuste arenguist, mis teinud mitme maade rahvaid üha rahutumaks ja kindlusetumaks. Segadus levineb rahvaste üle mõlemal poolkeral. Inimgeneratsioon, nii rohkesti õnnistatud tsivilisatsiooni viljadega, peaks rõõmuga marssima valguse poole, kaldub komistama pimeduses.

Need kaabeväärased olud tekitavad kahtlemata eluvaateist, mis ei anna Jumalale mingit ruumi inimeste tegevuses.

Ei ole vaja pikka kirjeldust sellest, milliseks maailm muutub, kui paganlik vaim jätkab oma levinemist. Kaosest saab veepuutus, mis lõhestab suuri ohvreid nõudnud, sadade aastate jooksul ehitatud, tsivilisatsiooni.

Too tund on nii pime, et mitmed inimesed tunnevad lootusetust. Toore barbaarsuse vastandid, inimõiguste salgamine, väeõimu troonile seadmine ja täiuslik maailma viletsuste raskus ühtuvad hävitava pessimismi loomisel, mille vastu peame valvama.

Meie teadmised minevikust ja meie usk Jumalasse ja Tema sihtidesse on kaitsmaks meelehte vastu. „Sest maa peab täis saama Jehoova au tundmist, nõnda kui vesi mere kohti täidab.“

Meie peaksime mõtlema sügavasti ja mõtlema sageli mõõduvate asjade tähendusele; ent me ei pea mitte alla jääma. Meelsamini meie mõtted peaksid vaimustama meid leiutama ja kasutama arstmit.

Mei peaksime olema usinimesed, kes näevad hiilgavat võimalust praeguses hirmsas olus. Pime oli tund, mil Kristus saatis välja mõningaid sõnumikandjaid kuulutama armastuse ja rahu kuningriiki. Kui väga, inimlikult vaadatuna, sobimatud alandlikud jängrid pidid näima vägeva ja võimsa Rooma valitsuse paganluse jõu ja langenud Israeli kibeda vaenu ees! Ent viljad väikesel hulgal tunnustest Kristuse ülestõusmisest on tänapäeval levinenud ümber kogu maailma. Ja imelik, nad on ka käesoleva sajandi tähtsamaid sündmusi.

Jeesus võitis siin. Ta võidab ka nüüdsel kriitilisel ajal. Ta võidab, kui Ta võib leida puhtaid ja innukaid inimesi, kelle kaudu tegutseda.

Olles veendunud selles, kutsun kõiki Jumala lapsi mitmel maal, kes seisavad Päästearmee lipu all, uuele pääste sõjaretkel — leegitseva südame ristiretkel. Soovin näha Armeed minemaks edasi tugevana usus, vastupidavana julguses ja muudetud energilisteks uue Kolgata armastuse ristimisega.

Aeg, mille olen valinud selle ülemaailse ürituse jaoks, Ülestõusmispihust kuni Nelipühini, kui kohalikud olud ei takista, näib olevat eriti sobiv, kuna loodan, et nädalad enne Ülestõusmispihi pühendatakse tõelisele ettevalmistusele.

Selleks on vaja organiseerimist, ent ma loodan, et „mehaanikat“ tarvitatakse võimalikult vähesel määral. Kõigest tähtsaim on sidame ettevalmistus.

Ei ole kahtlust, et nende päevade tragöödia on otseses ühenduses suure osa kristliku kiriku puudustega. Ta on sageli kaotanud oma tee ja lubanud enesele liiga palju maailma vaimu. Tulemuseks on ta kaotanud oma juhtimisvõimet.

Ei ole mingit mõtet vaid häälaldada nende puuduste pärast, kui praeguste liikmete seas ei oleks tahtlikkust tunnustada puudusi, parandada meelt ja pöörduda ülekohust.

Tehes nii, peab käima mõndagi rasket teed ja peab ohverdama mõndagi head kohta.

Oleks rumaluse mõelda, et Päästearmee on täiesti puutumata laialt levinenud vaimilisele kõrvalekalduisest. Meie armastus Armeel viisatele ideaalidele sunnib meid mõnna, et maailma vaim on rõõvinud meilt jõu, millel oleks ütlema väärtus, kohates meie tänapäeva nõudeid. Kuna võime rõõmustada edust ja Püha Vaimu lähedusest mitmes sihis, peame ka tunnistama kaotust, nõrkust ja tegevuse lõtvust mõnes teises suunas.

Tunnistan neid asju alandlikus vaimus; kuid vaatan julgusega edasi paremale, auulisemale päevale, sest ma usun Armeesse, usun tema rahva igatsust elada selle järgi, mis Jumala tahtmine on nende elus, ja ma usun Püha Vaimu jõusse teha meid tugevaks rahvaks leegitsevate südamereta.

Sellepärast soovin, et meie rahvas kõikjal mõtleks hästi praeguse aja viletsusele, mõistaks selle põhjuse juurt ja võtaks julgusega töötust, et pöördudes Jumala juurde, leiab valgust ja puhkust ja et nad võtaksid enesele alanduses ülesande, tuua Kristust inimhingedele nende ümbruskonnas, ja et nad võtaksid osa leegitseva südame ristiretkest.

Sõnakuulelik surmani.

JEESUSE elus käivad sõnakuulelikkus ja kannatus käiskäes. Ta õppis sõnakuulelikust selle läbi, mida Ta kannatas. Rist on Tema kõrgem sõnakuulelikkus ja sügavaim sõnakuulelikkus. See on saladus. Ja see saladus jätustab sigavast kooskõlast, mis oli täieliku sõnakuulja sidames, ning see muutus kandejõuks ning kannab patukoormat.

See on Kristuse õpetus: „Kandke üksteise koormat; siis teie täidate Kristuse käsku.“ Teenimise kõige sügavam aste on kannatada kaasa ja kannatada teiste eest. Teeniva armastuse suurim kõrgus on, mitte leida ennast tagasi raskustest, ent kanda teiste koormat tšises kaastundes ja teiste eest paludes.

Meie võime näha selgesti maailmas, et on inimesi, kes võtavad teiste kannatusi enesele. Ema, kes ootab igatsusega oma pattudes rändavat poega, on võtnud enesele oma lapse patukoorma. Nooruse päeval tal ei olnud nii palju kandejõudu. Näid on ta võib-olla ihulikult nõrgem, aga vaimulikult on ta kasutanud kaunis tugevaks. Sageli võib leida vanu inimesi, kes väliselt ei suuda teha midagi, aga nad on astunud Kristuse kooli ja nende sõnakuulelikkus läheb ilka enam käiskäes kaastundes teiste vastu ning see muutub heatahtlikkuse teiste raskuste ja kuvasustate kandmiseks. Nende suurem eesõigus on kanda, sageli ka nagu lohistada, suuri patuseid Lunastaja ristile. Seal peame meie võtma vastu armu. Seal võib omandada jõudu tegevale ja kannatavale sõnakuulelikusele.

Meie täname Sind, meie Issand ja Päästja, et sa kandsid täielikus sõnakuulelikuses meie patud ristile. Anna meie hingele rahu Sinu ristiks! Anna meie vaimule kannatust ja kandejõudu Sinu armastuse läbi!

Peab minema otse sihile, kalduvat vasakule või paremale — tee palmide ja oaside juurde läheb läbi kõrve.

Sven Hedin.

Niipea kui kõik Jumalale ära anname, võib tema meile kõik anda.

pärast — ta ootab sind iga pool. Ükskõik kuhu sa ka ei jookseks, sa ei või põgeneda ristist, sest kuhu sa ka ei läheks, sinna sa kannad iseenest kaasa ja alati sa komistad iseenesel.

Kui sa kannad risti heameelega, siis kannab risti sind ja viib sind igatsetud sihile, kus lõpeb kõik kannatus, kui see ka ei lõpe siin elus. Aga kui sa heidad enesest ära ühe risti, mis sulle antud kanda, siis saad kahtlemata teise, mis on võib-olla veel raskem. Arvad sa, et võid ise põigelda kõrvale milleski, mida ükski surelik ei või eemaldada enesest? Millisel usklikul siin maailmas ei ole olnud risti ja häda? Meie Issand Jeesus Kristus ei olnud mitte üht ainstundi kannatuseta, nii kaua kui Ta elas. Kuidas võid siis sina otsida mõnda muud teed, kui seda kuninglikku teed, püha ristiteed? Terve Kristuse elu oli risti- ja märtri-elu — ja sina otsid enesele vaikust ja rõõmu? Ei, sa pettud, kui otsid midagi muud kui kannatusteed, sest terve maailm meie ümber on täis viletsust.

Siiski see mitmekülgne häda ei ole kergendusest ja troostita, sest Tema ütleb, et kannatlikust ristikandmisest kasvab au-line villi.

Niipea kui inimene allub sellele heatahtlikult, muutub iga koorem, iga raskus kindlaks teadmiseks jumalikust tõestimisest, ja mida enam liha nõrkeb kannatusest, seda tugevammaks muutub vaim sisemisest armust.

Kui inimeste päästmiseks oleks olnud midagi paremat ja kasulikumat, siis Kristus oleks kindlasti näidanud sellele niisuguse sõna kui teos. Aga nüüd Ta manitseb kõiki, kes iirreisis Teda järgitena ja kõiki teisi, kes tahtsid ärrida Teda, ristikandmisele järgimise sõnadega: „Kui keegi tahab minu järel käia, see salaku iseenest ära, võtku oma rist enesele ja käieku minu järel.“ Niisugis, kui kõik on läbi loetud ja läbi mõeldud, on lõpplause: „Läbi mitme kurvastuse ja raskuse peame meie minema jumalariiki.“

„Minu hinges kõlab rõõmulaul,
See ta andestas mu südä,
Jeesus armastab mind nüüd;
Ja ma laulan, laulan, laulan,
Tema armastab mind nüüd.“

KOHTASIN teda trammi.

Oli väike valgete kõharjuustega kolme- või nelja-aastane poisike. Ta istus otse minu vastas ühes oma emaga. Korraga tõusis ta pingile ja hüüdis: „Ema, ma tahan laulda!“

Emä katse, vaigistada teda, ebaõnnestub ja väike saab luba laulmiseks.

Kaasreisijad on huvitatud väikese ülalpidamisest, ja trammis jääb kõik nii vaikseks kui aga võimalik. Oodatakse, et ta laulaks mõne hästituntud kiriku- või lastelaulu, ja seepärast on kõik väga imestunud, kui nad kuulevad laulu lapselt, kelle silmad tunnistavad puhtusest ja süütusest, kui ta vaatab trammis olevale rahvale ja laulab — kõige labasemat joodikulaulu! Ema ei lase teda laulda ja esimesel peatusel lahkuv vagunist.

Kas ta kuulis võib-olla seda laulu, kui isa oli joobnud? Mis küll võiks sarnasel juhul saada lapsest? Kui kaua heliseb see laul temas? Võib-olla kord omandab laul suurema tähtsuse, himud muutuvad tõeliseks, ja põeg sammub oma isa jälgedes.

Tema suhu peaks pandama uus laul, laul Jeesusest, lastesõbrast.

MÄLETAN ka veel teist poisit. Ta oli nelja-aastane ja oli saanud luba minna ühes kellegi vanema mänguseltsiliselega pühapäevakooli, linnas asuvasse korpusesse. Esimene kord oma noores elus ta kuulis jutustust ja laulu Jeesusest, ja see kõik oli temale midagi uut ja võõrast.

Kui ta tuli koju, küsis ema, kuidas ta läinud pühapäevakoolis.

„Seal oli keegi onu, kes rääkis ühest, kelle nimi oli Jeesus, aga ega mina teadnud, kes ta oli! Ja siis nad laulsid ka.“

„Siis sa laulsid midugi kaasa?“

„Ei, ega ma osanud neid laule, mis nemad laulsid. Oleksid nad laulnud „Vana vokk“ või „Mets mühiseb“, siis ma oleksin küll võinud laulda.“

Laul Jeesusest oli temale võõras. Ei tea, kas ta saab kunagi võimalust õppida seda, või kas laulud maailma turuplatsilt vangistavad täiesti ta hinge?

OMA mõtetes otsisin tagasi mitu aastat, ja mulle meenub kolmas pois.

Tema kuulis küll ka laule joodikult juba oma varasemal aastail, ja küll püüdsid „silitada“, meelitavad helid, mis te-

Uus laul.

„Ta pani mu suhu uue laulu meie Jumala kiituseks“.

kitavad kaastunnet ja põlevaid himusid“, võita tema kuulmise, aga need ei saanud mingit võimust ta üle, sest sügaval tema sisemuses kõlas teine laul, laul, mis oli palju tegevam ja mille hääll summutas kõik muud. See oli laul, mida inglid laulsid õõsel karjastele: „Au olgu Jumalale kõrges, rahu maa peal ja inimestest hea meel.“ Laul Jeesusest, uus laul, pääste juubeldav kiituselaul, mis oli pandud tema suhu, ja tänapäev see kõlab veel vägevamalt kui kunagi enne.

rusajale, mille nad raiskasid asjatult, ja kuidas nad neidsid päeva, millal alustasid käimist patuteel. Kindlasti olid neil siis mitmed head otsused ja põhjendused, mis kadusid peagi. Siis ei teinud nad enam patu teepäras, et see oleks olnud lõbus ja veetlev, aga neid haaras himu, mis ajas neid ikka kaugemale hukatuse teele, kuhu nad ei tahtnud minna. Kui nad jõudsid mõrudele tilkedeni karika põhjas, võib-olla nad tulid mõistusele, aga siis nad enam ei suutnud ümber pööra-

„Otsige kirjast... see on, mis tunnistab minust.“

Nende sõnadega küsib Jeesus ise meid uurida piiblist, et tungida tema isiku saladusse, et mõista, mis teda taevast ajas patu neidmisse all olevasse maailma. Tõepoolest, pühakiri tunnistab temast ja kuulutab tema tulemist sellest päevast alates, kui kuisajal esimest korda õnnestus inimesi eksitada patule.

Ja kõigist kirjakohadest, mis kõnelevad temast, tema armastusest, tema kaastundmusest, tema kannatustest, tema imelistest tegudest, tahaksin sulle seada silme ette ühe, mille leiame prohvet Jesaja raamatust, mehelt, kes nägija silmaga vaates Õnnistegijat tema armastuses ja kannatusjõus: „Aga ta on meie üleastumiste pärast haavatud, ja meie pattude pärast löödud. Karistus oli tema peal, et meil rahu oleks, ja tema mihkude läbi on meile tervis tulnud.“

Kas see pole auline, kõike ületav tunnistus? Ja mis need sõnad teeb väärtuslikuks eriti sinule, on teadmine, et võiks olla kirjutatud sama hästi: „Aga ta on sinu üleastumiste pärast haavatud ja sinu pattude pärast löödud.“

Loe seda piiblist, see seisab Jesaja 53. peatükis, ja tee ennast sõna teostajaks, tunnistades oma Õnnistegija ohvrit isiklikult sinu jaoks, et sa leiaksid rahu ja saaksid parandatud tema haavade läbi.

KUI tähtis on siis, et inimesed juba oma varases nooruses saaksid õige vaate elule ja Jumalale ning õpiksid laulma Jeesusest!

Kuidas püüavad maailma meelitavad helid tõmmata noori, mürgitada nende meeli ja viia nende teele, mis lõpeb hukatuse! Südametunnistus tui-mendatakse ja võib-olla isegi surmatakse, tõendades endale, et „kui ollakse noor, siis peab tundma lõbu“, ja et ei ole mingit hädaohu, sest küll võib igatüks hoolitseda enese eest.

Kurb küll, sageli võib kuulda kristlike inimesi ütlevat: „Las noored lõbutsevad, las' jooksevad oma hullude tujude järele. Kui siis hiljem Jumal saab nende oma kätte, siis on muudatus palju suurem.“

Nooruspõlve patukülvi ei või kunagi lõigata õnnistust. Iga aja kohta maksavad sõnad: „Mida inimene külvab, seda tema ka lõikab.“

Kui mitmed vaatavad kurbus-ega ja kahtlusega tagasi noor-

ta. Patt oli saanud liig palju võimust nende meele üle.

Siis võib-olla kostis laul Jeesuse armastusest ja päästest nende kõrvu! Nüüd pidi siis sindima see palju suurem muudatus!

Kui nad said armu, anda enast tervelt Jumalale, mida nad küll võisid anda Temale? Kui nad olid purjetanud eksiteel elumerel ja ainult laeva purunenud kere oli järel, siis andsid nad selle Jumalale. Jumal võttis neid vastu, aga kui kibe oli neil, kui nad olid kaotanud kõik patu teenistuses!

Kuidas kaebab Issand prohvet Malakia läbi: „Teie toote ohvriks, mis riisutud, ja mis lonkab, ja mis tõbine on.“

Keegi on ütelnud: „Kui saadan on saanud riisuda kõik, kuni isegi üdi on ära võetud, siis võib küll juhtuda, et üks ja teine toob tühje konte Jumalale. Kui on joostud nii kaua maailmateil, et ei suuda minna enam edasi isegi samal teel, siis võib küll olla, et hüütakse appi Jeesust, et ta võtaks seda, mis

Oota Jehoovat!

Kuhu iial ma lähen, kõikjal leiame ka langenuid — metodistide, baptistide ja päästesõdurite seas — tuhandeid langenuid. Kui ma küsiksins neilt kõigilt, mis oli nende languse põhjus, saaksin ma tuhandeid erisuguseid vastuseid, ehkki ainus tõeline põhjus on: nad ei oodanud Jehoovat. Oleksid nad oodanud Issandat raskekäbi läbikarsumisajal, kui nad kaotasid oma usu, oma julguse ja oma armastuse, oleksid nad saanud uue jõu, nii et nad oleksid võinud lennata koostastena üle kõigist takistust. Siis nad oleksid võinud joosta läbi vaenlaste hulkade, ilma et nad oleksid väsinud.

Saladus kõkidele kaotustele kui ka igale tõelisele eadule peitub hinge salajases osasamaises Jumalaga. Kes kannatlikult ootab Jumalat, saab abi ja tal ei ebaõnnestu, kuigi see näeks täiesti võimatu teiste. Ent lõpuks nad näevad ometigi, et Jumal oli kaasas. Iga kaotuse algus peitub selles, kas Issand olnud hoolitud ootamas ootamat. Sellepärast õppigem ootama Jehoovat, et ta täida meid tarkusega ja jõuga ning süüta armastustuld meie südames.

Samuel Brengle, komandör.

on veel järele jäänud, ja valmistaks Jumalale tänuohvrit. Kui himud on saanud võitla niisugusele nooruse jalgale, kui jõu, siis pakutakse ülejääki Jeesusele, et tema sellest valmistaks tänuohvrit Jumalale.“

Milline arm Jumalast, et ta võtab vastu iga ohvri, aga kui auline on anda oma noorusejõudu Issandale ohvriks!

Kui iga kristlane elu oleks tõsiselt kiidulaul elavale Jumalale, kas maailm ei näeks siis selgemini, et kristlus on rõõmu usund, et rändamine Jumalaga on rõõm ja õnn, nii siis, midagi, mis on kohane ka noorsoole!

Keegi jesuiit kaebas kord: „Lutheri laulud on surmanud enam hinge, kui kõik tema kõned ja kirjutused.“

Mitmed on ütelnud ja ütlevad veelgi: „Ma küllastan teie koosolekuid ainult teie laulude pärast.“

Seltsilised, laulgem! Oh, et meie südames ei vaiksiks kunagi laul Jeesusest, oh, et ta kõlaks alati üle meie hulle! Laul Jeesusest viib hinge surmast ellu.

Kes enesest liiga suurt lu-
gu ei pea, on enam väärt kui
ta arvab.

Goethe.

Kogemus ülestõusmisest.

„Aga kui Kristus ei ole üles äratatud, siis on meie julnus tühine, aga teie usk on ka tühine.“ (1. Kor. 15:14)

On selge, et parõhku kristlikus õpetuses ei pea panema Kristuse sünnele, kui imelik see ka kahtlemata oli, ka mitte Tema elule, isegi mitte viimastele kolmele aastale tema avalikus tegevuses, mil ta tegi nii palju vägevaid tegusid ja seadis esile õpetuse, mis ületas kõiki teisi enne ja pärast teda.

Ka isegi mitte tema surmale ja ristilõõmisele; ehkki meie võime, Jumala tõenduse ja tunnustuse põhjal tema jumalikkusele, rajada sellele lootuse meie pattude andestusest ja igavesest elust.

Meie võime uskuda kõiki neid tõdesid, ent kui meie usk ei vii sellest kaugemale, jäätame meie Kristuse hauda. Meie peame uskuma tema surmast ülestõusmisele ja ta taevaminemisele, ja et ta elab igavesti — muudu, ütleb apostel, on meie kuulutamise asjata, ja samuti teie usk.

Kas siin ei peitu palju moodsa kristlikkuse vigu? Selle jutustamine on asjata, ta tegevus tulemusteta, ta sõnumil puudub veene, mida ainult ülestõusmise-elu ja jõud võib anda. Sest uskuda ülestõusmist, tähendab uskuda Nelipüha ja töötust kristlastele, et nad saavad jõu, kui Piha Vaim on tulnud nende üle.

Kui Kristus ei oleks ülestõusnud, ei oleks võinud Piha Vaim tulla, ja järelikult oleks siis meie julnus olnud tühine, nagu apostel ütleb.

Kas see ei ole ka viga mitme üksiku inimese juures, kes nimetavad endid Jeesuse Kristuse järgijaks? Nende usk on tühine, sest nad usuvad ainult ristilõõdud Kristusele, mitte ülestõusnule. Nad usuvad, et Kristus suri nende päästmiseks, ent nad ei ole mõistnud tõelust, et ta on ülestõusnud ja annab neile jõudu vastu äravõitmiseks ja tegevaks muutmiseks nende töös ja tunnistuses temast.

See on Ülestõusmispühade tähendus igale salvatsionistile. Too suur piha räägib pattude andestusest, pääste veendest ja elust — ülevoolavast elust — kuna olemas saanud osa aulisest ülestõusmisest väest.

Kui meil ei ole selline usk ja kogemus ülestõusmisest, võivad Pauluse sõnad olla kohased ka meile: „Kui Kristus ei ole üles äratatud, siis on meie julnus tühine, aga teie usk on ka tühine.“

Ülestõusmine uuele elule.

Keegi korpuse ohvitser jutustab järgmist:

Ta oli keskealine mees, kellel oli naine ja palju lapsi; nad elasid oma väikeses majakeses määnelvakul, üksi ja omaette. Kahjuks aga oli mees üks neid, keda alkohol oli haaranud ja sidunud. Lisaks sellele pruulis ta ise kodus õlut, mistõttu naine ja lapsed said koleda ja vastiku tunde kõikide „sõprade“ vastu, kes tulid sinna õhtuti.

Vahetevahel tuli mees Päästetesse, ent siis oli tal valisest joohnud. Sellepärast ei olnud palju, kes oleksid arvanud teda võtvat asja tõsiselt, mille tõttu oli illatus suur, kui ta ühel õhtul tuli kahetsuspingile ja tunnistas Jumalale oma patte ja palus Temalt päästet ja armu. Hiljem aga ilmes, et ta võitis selle sammu väga tõsiselt, sest ta käib ka edaspidi Issanda teedel, vabastatud sellest, mis vangistanud teda. Vahest ta tunnistas ka koosolekuil oma Päästjast, ehkki ta on iseloomult väga tagasihoidlik. Mõni päev tagasi, ta tunnistas:

„Mäletan nii hästi päeva ühe aasta eest. Istusin siin saalis, kuid ma ei olnud päris kaaine. Kui väljusin, siis seisin seal keegi minu kaaslasi oodates mind — ja see tähendas enam joomist. Meie läksime kuskile ja jõime enam. Oli külm õõ, ja ma istusime ja

külmetasime seal kaua, sest ma ei saanud koju enne kui kell 3 hommikul. Kell 5 pidin tõusma ja minema tööle, nii et minu puhkuseaeg oli liiga lühike.

Kui tõusin, olid mul sellised valud, et ma ei teadnud, kuidas võiksin sellel päeval minna tööle. Lõpuks aga läksin siiski. Ent kui ma mõlen täna sellele ja paljudele teistele kannatustele, mis mul olid patuteel, siis olen nii rõõmus, et kõik vana on möödunud ja ma võin seista siin ja tunnustada Jumala hoidvast jõust.“

Sel õhtul oli küll paljusid, kes tänasid Jumalat, et kadunud poeg oli leidnud avatud isasilte.

Peale selle tunnistuse andmise, on ta ka elanud üle oma esimese aastapäeva kristlasena elades. Algus näis küll olevat nii väike, ent Tema, kes alganud temas head tööd, on lubanud ka seda korda saata.

Mitmed kahtlesid temas, kui ta tuli ja otsis päästet, kahtlesid, kas tema päästmine on kestev. Isegi ta oma naine oli nende hulgas, kes kahtlesid. Eriti kartis ta, kui jõulud lähenesid, sest siis olid harilikult ka suurimad joomapeod. Ta kartis igal päeval pahimat, „aga“, ütles meile „nii rahulikke ja häid jõule meil ei ole olnud neljateist aasta jooksul.“

Teateid Tallinna II korpusest.

Kui märtsi „Sõjahüü“ „päevavalgust“ näeb, on meie korpuse üks kuu töötanud uutes ruumides, Niine 13. Endises ruumis korraldasime viimase koosoleku 30. jaanuaril. Et samal ajal oli üleriigiline karskuskonrad, kõneles sel puhul meie hea sõber Eesti Karskusliidu esimees õpetaja A. Kuum.

Uue ruumi avamiskoosolek oli 3. veebruaril, mida juhatas major Dahl. Ühenduses korpuse asukoha muutmisega mitmed meie sõbrad küsisid, mispärast meie sellise suure töö, kui seda on kolimine, ette võtame sõdatulade, kõva külmaga. Kuid uude ruumi sisse astudes, oli kõigil see küsimus paremini vastatud, kui seda oleks võinud teha sõnaliselt. Tegelikult elus ei saa mitu inimest ühisele arvamusele, kuid kogu meie suure sõprade

pere hulgest pole avaldatud ühtki rahulolematut sõnariidetatud muutuse kohta, sest kõigile meeldib meie uus ruum igakülgsest. Oleme meie koosolekuil sinest rahvakeskusest näinud palju uusi sõpru, kuid meid on väga, väga rõõmistanud näha koosolek koosoleku järgi ka meie endisi armsaks saanud sõpru, kellede elukohast meie uus ruum on tunduvalt kaugemal kui endine. Kuid et meid soovad ühised mälestused ja möödunud õnnistused, siis see väike kangus on kergesti võidetav. 6. veebruaril oli meil rõõm näha koosolekuil I korpuse sellisliisi. Ühes sellisliisi ja saalitäie sõpradega oli meil õnnisturikas koosolek. 13. veebruaril kuulsime vend Liilienthali kogemusrikast kõnet. Palvapäeva õhtusel koosolekul kõneles ja laulis soololaule

„Siin on ju kõik nii ilus ja vaadne,“ ütlesin neile, külastades nende puhast ja hästi soojendatud kodu.

„Oh ei,“ vastas naine, „siin ei ole küll kõik nii ilus.“ Ta mõtles mööblitele. „Minu mehel kahjuks ei olnud mingit huvi teha kodu ilusaks, ja pean tunnustama, et ka mina olen kaotanud huvi selleks.“ Kui Jumala rahu valitseb kodus, küll see huvi ärkab jälle uuesti.

Mehe endised kaaslasel on kaotanud lootuse, saada enam kodutehitud õlut tema juures, ja tunnustavad, et ta peab küll olema päästetud, kuna ta elu ja huvid on nii täiesti muutunud. Nüüdki veel on imetegude aeg, tänu Jumalale!

Ka perekonnas võib märgata, et isa hea eeskuju avaldab oma mõju.

Jõuludeks nad saatsid meile tervituse küpsistega jne. Kaasasolev kirjake väljendas nende soovi, et Jumala õnnistused hingaksid meie mõlema ohvitseri üle.

Sis ma nutsin. Tundsin armastust ja tänu selle eest, et olin võinud juhataja üht sõpra Jumala riiki. Väikestes korpustes on sageli nii raske, kui koosolekuil külastab vähe inimesi ja kõiki meie püüded ja üritusi mõistetakse ni vähe — ent selline tervitus toob kaasa rõõmu ja annab uut julgust ja lootust.

Ära siis väsi sind külvates, vaid rõõmusta seda mõeldes: Kes nuttes saanud siin küll-
vata,
Saab hõisates kord lõikama.

vend H. Jänes. Laupäeval, 17. veebruaril oli meie platvorm täidetud vennaste ühingu pühapäevakooli lastega. Lapsed õe Hilda Mändi juhatusel valmistasid meile suurt rõõmu oma ilusate laulude, kahekõnedega ja deklamatsioonidega.

Südamlik tänu kõigile sõpradele teie lahke kaasabi eest. Palume ja ootame, et Jumal võiks meie väikest korpust teha õnnistuseks ja teejuhatajaks paljudele tagasi Isa koju.

Valdur Muul,
kapt.

„Sõjahüü“ müüjate nimestik.
Nr. 126 — jaanuar 1940.

Ohvitserid:

Leitn. V. Puusepp 98, kapt. M. Blees 85, kapt. K. Nurmela 75, leitn. H. Olo 75, kapt. J. Padar 61, kapt. A. Tennen 37. Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 60, sõd. H. Ülevain 60, muusk. O. Jürgens 55, envoi L. Bakul 40, K.Ü.S. J. Kanter 35, sõd. A. Selliste 35, sõd. A. Mets 30, sõd. A. Taffenau 27, L.S. I. Sihver 25, sõd. I. Vainomets 25, sõd. E. Kaldja 20.

Laulge Jehoova auks!

1.

A:duur.

R. M. 412.

1. Oh mis rõõm! Ta elab, me Imma-nuel. Oh mis rõõm! Ta elab, kes on Päästjaks meil. Rasked hausa-sambad eluvürst on murdnud. Surm on vangistatud, tema vägi murtud. Leinamajas jälle taevavalgus pais-tab.

Koor: Oh mis rõõm! Ta elab, me Imma-nuel. Oh mis rõõm! Ta elab, kes on Päästjaks meil. Rasked hausa-sambad Eluvürst on murdnud.

2. Hõisake! Ta võitis oma vaen-lase. Hõisake! Ta võitis, tõusis üles-se! Eluvürst on vaba, kuigi rõhus kivi, Ehk küll Maarja leinab, ariv haual küsib: Oh, kes tõstaks kivi hauakoopalt ära?

3. Rõõmsasti nüüd lä'eme, Jeesu-sega eel, Rõõmsasti kõik ühes, püha ilma teel. Läbi tormi, laime, elu-vürst meid kannab. Vaenuväge löö-ma, Tema jõudu annab. Päästja kil-bi varjus võidu saame ikka.

4. Kuigi vähe aega siin me rut-tame, Siiski pärast võitlust viimaks puhkame. Eluvürst siis truulit meie hauda valvab, Ja kord äratades meile krooni annab. Siis kõik Elu-vürstil' taevass toome kiitust.

2.

C:duur.

1. Kristus üles tõusnud, hing oh rõõm-nastal! Kõik Ta ära võitnud suure väega. Surma on Ta surmand, võimu pole sel, Mao pead on rõhund, tänu Jumalal!

Koor: Laulge nüüd kõik rõõm-salt: Kristus elab veel, Ta on meie vennaks, Jumal Isaks saand, Kristus üles tõusnud, kõ-lab ingli hääl. Risti sai ta pood, aga elab veel.

2. Mine nüüd, Maria, mine, kuu-leta Minu vendadele seda uudist ka! Et nüüd minu Isa nende isa on, Ja et varsti jälle tema juurde läen.

3. Ütle Peetrusele, kes mind sala-nud, Et ta suured patud kõik on unustatud. Ütle, et ma elan, teda ar-mastan Ja ka ennast varsti talle imutan.

4. Rütta nüüd, Maria! Ta on kur-vastud, Et saaks vaene Peetrus jälle rõõm-nustud. Minu suurest ar-must räägi temale, Et ta sõber olen nii kul ennegi.

5. Varsti Jeesus ise ilmub jüng-ritel'. Teretab neid lahkest: „Rahu olgu teil!“ Kui Ta oma haavad neile näitab seal, Jüngri rõõmsaks saa-vad: Jeesus elab veel!

6. Rõõmsalt paasapüha võime pi-hada, Päästja armu haavu rahus hingata. Tema on ka meie õnnis paasatall, Kiitust, halleluujat! Tänu Jumalal!

3.

C:duur.

I. M. 348.

1. Kõik patused, tulge, on Jeesus hüüd, Täit vabadust, päästmist Ta töötab nüüd. Sest ärgake, orjad, kes magate veel, Kui usute, valgus ja au on siis eel.

Koor: Jah, Juuda soo lövi ees murdub kõik ahal, Ta uuesti võite toob alati meil!

2. On maailm te vastu ja saadana väed, Kes holavad kinni kõik mee-led ja käed; Kuid Jeesus, te Pääst-ja, kes võites te eest, Küll Temaga pääsate võitluste seest.

3. Küll äge on võitlus siin mureda maal, Kuid taevast teid ootamas au-line saal. Seal valmis ju kuningrik, kullane kroon, Ning võidupärg võit-lale, Issanda troon.

4.

C:duur.

I. M. 473.

1. Küll suuri asju ma piibli seest näen, Mis peale sagedast mõtlema jään. Imede imest küll suurim on see, Et Jeesus õrnasti armastab mind.

Koor: :: Küll suur mu rõõm, Ta armastab mind :: Armastab mind, jah mind.

2. Jeesus mind armastab, armas-tab tõest'; Armastus taevast Ta maailma löi. Armastusunnul! Ta suri mu eest; Oh, ma tean: tõest' Jeesus armastab mind.

3. Kui keegi küsisiks mult, kuidas ma tean, Kiitust Ta nimel, ma ütela-d võin: „Jumala Vaim minu sõda-mes Tunnistab ikka: Ta armas-tab mind.“

4. Kui on vaid üks laul, mis laul-da ma võin, Kui Tema ilu sees kun-ningat näen, Kõlaga igavest siis minu laul: „Imede ime, Ta armastab mind!“

5. Ses kindlas teadmises rahul mu hing, Uskudes Jeesust, Ta õnnistab mind. Hirmudes põgeneb saadan mu eest, Kui talle ütlen, et Jeesus mu Vend.

5.

I. M. 43.

1. Vaat' kuis nüüd ripub ristipuul, Kes võitnud rahukuningsaks — Mis raske siin võib olla tal. Et teada nõnda vaevataks? Ja vaata, poole mõlemal On ripp'mas kurjategijad — Kuid miks saab risti löödud Ta, Kes puhas, püha, laitmatu?

Koor: See minu eest, tõest' minu eest, Et Jeesus suri Kol-gatal; Mu hing võib saada pu-hastud, Ses puhas veres valatud.

2. Oh vaata, hing, see meie eest, Kuis tema raskest kannatab Ja valkest sureb ristipuul Ning valus pea ta langetab! Nil püha, siiski meie eest Ta raskest pektud, haavatud. Me eest sai veri valatud, Et patust saame vabastud.

3. Oh kallis Päästja, võta mind, Nüüd armastada tahan sind. Ma lahkun kõigest roojusest Ja elan armutänukest; Sull' annan kõike, mis on mul, Oh võta mind, nüüd kuulon sull' — Sull' ennast rõõm-sast ohverdan Ja eu sulle pühendan.

6.

A:duur.

R. M. 218.

1. Vaimu sõjaristadega ehitud, Julgest võitlusesse astume nüüd kõik. Tema tõe kuulutame kõigile, Kuni Jeesus kutsub meid.

Koor: Ärgake ülesse, meiega hõisake. Austage, kiitke nüüd. Kandle Päästjal' kõlaga. Ainult lauldes edasi me jõuame. Jumal annab meile eu igavest. Astuge me ridadesse võitlema, Kuni Jeesus kutsub meid.

2. Tema sõna vihes me välja astu-me. Selle lipu all me rahvast ko-gume. Tema risti ikka rõõmsast kanname, Kuni Jeesus kutsub meid.

3. Jeesus ise ükskord kodusse meid viib. Päike jalgi sel enam looja läe. Pärast võitlust võitja rõõmu pä-rime. Kuni Jeesus kutsub meid.

7.

C:duur.

R. M. 276.

1. Auliselt kõlab Jeesuse hüüd. Patuseid päästa tahab ta nüüd. Suuri ja väikseid, kurje ja häid — Kõiki ta kutsub ja päästab neid.

2. Maailm sull' rahu anda ei või. Patt ja ta löbu õnnetust tõi. Kui aga Päästjal' rahu sa saad, Siis kõik maailmas pühkmeteks pead.

3. Õnnis ka hädas, võitluste sees; Alati õnnis oled sa siis. Surmas ka õnnis on sinu hing. Taevasse läed, kul surema pead.

8.

C:duur.

I. M. 387.

1. Mu Päästja ristil kannatas, aus-tud olgu Jumala Tall! Oh tule, hõis-ka Issandas, austud olgu Jumala Tall!

Koor: :: Oh Tall, oh Tall, Sa vere Tall, Ma nime Jeesus ar-mastan. Sest oma hingel vä-ge saan, Austud olgu Jumala Tall! ::

2. Kõik minu patud kaetud, aus-tud olgu Jumala Tall, Ma Päästja nimes lunastud, austud olgu Jumala Tall!

3. On unustatud minu süüd, aus-tud olgu Jumala Tall! Ma taeva poole rändan nüüd, austud olgu Ju-mala Tall!

4. Kui mõddas tormid eluteel, aus-tud olgu Jumala Tall! Siis laulan õndsall rannal veel: austud olgu Ju-mala Tall!

5. Ja see mu laul on lõpmata: aus-tud olgu Jumala Tall! Et Jeesus mu eest suri ka. Austud olgu Jumala Tall!

9.

Ess:duur.

1. See vägev hingeart on siin, See armas Issand Jeesus. Neid at-tab, kellel vaev ja piin, See armas Issand Jeesus.

Koor: Küll imelisin on see laul Siin ja ka taevast ülal. Ja kõl-ge armsam kuulda mul: Jeesus, Jeesus, Jeesus.

2. Kõik patud andeks annab ta. See armas Issand Jeesus; Ja viib meid viimaks taeva ka, Küll hea on meie Jeesus!

3. Oh süda, miks siis kahtled sa? Veel elab siin Jeesus. See rõõm-nustab mind lõpmata, Kui kuulen nime Jeesus.

4. Kui viimaks taeva läheme, Siis saame näha Jeesust. Seal palju pa-rem laulame Sest pihast nimest — Jeesus.

KOORID.

1. Üht läät tean, seal patud pes-tud kõik; Üht palka tean, seal ää on päevaks saand. Koormad on võetud, pime valgust näeb, Sest on ime-tegev vägi ses vere Kolgatal.

2. Vaat' võidupäev meil jõuab, Ta jõuab ligemal', mil ristil' Kolga-tale Kõik rahvad tõttavad, Oh sõb-rad, seiske kindlast Ja vahvalt sur-mani, sest võidupäev meil jõuab ligemal'.

3. Minu hinges kõlab rõõmulaul, Sest Ta andestas mu süüid, Jeesus armastab mind nüüd, Ja ma laulan, laulan, laulan — Tema armastab mind nüüd.

4. Mured ja koormad kõik siia too, Jäta neid kahetsuspingile; Jeesus su koormid kõik kergendab, Kus leid sõpra kul Jeesus?

5. Tall' laulegem viisides ja kiitkem nüüd, Ja Tema pühadust nüüd iga-nüüd, nii et see kõlaga ka üle maa; Tall' laulegem viisides ja kiitkem nüüd.

Levitage „Sõjahüüdu“!

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmumisaeg 1. veebruaril 1940. a. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luthers. Väljaandja: Päästearmee.